

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

RADU, SILVIU

Codex Aureus, nume de cod / Silviu Radu. - Brăila : Proilavia, 2017

ISBN 978-606-8375-93-9

821.135.1

SILVIU RADU

CODEX AUREUS

NUME DE COD

PROILAVIA

Brăila, 2017

Codex Aureus. Cetățenilor țării le e teamă că valorosul manuscris, intrat în posesia bisericii romano-catolice, va părăsi Transilvania și va poposi inevitabil în biblioteca Vaticanului...

Valoarea ei este inestimabilă. Nu se poate măsura în bani. De aceea este un garant al împrumuturilor externe, chiar și după 1990. Acest volum nu iese din camera blindată decât rareori și numai cu cereri speciale. S-a întâmplat în anul 1965, în Aachen, Germania, când a avut loc o expoziție de celebrare a epocii carolingiene. După doi ani, s-au realizat reproduceri după original.

Pentru studiu este folosită o copie fidelă, realizată în 1967.

Aici începe povestea acestei cărți...

"Codex Aureus Nume de Cod" este un roman de ficțiune. Orice asemănare a personajelor fictive din carte cu persoane reale, în viață sau decedate, este pur întâmplătoare.

Prolog

Alba Iulia / România 1964

Era o dimineață de noiembrie rece și cenușie și ploua cu găleata. Picăturile se prelingeau pe fereastră și peste literele întortocheate de la Biblioteca *Batthyaneum*. Tot ce se putea zări prin geam era doar un zid pătat de ploaie de partea opusă a străzii.

Dintr-odată ușa fu deschisă atât de violent, că micuțul ciorchine de clopoței de alamă atârnat deasupra ei se porni să sune cu zgomot și nu se mai liniști multă vreme.

Făptașul zarvei era un tânăr zvelt cu statura unui ofițer, de vreo 20 de ani. Părul castaniu-închis îi atârna ud peste față, haina îi era learcă de ploaie și picura, iar peste umăr purta un rucsac prins de o curea. Tânărul era cam palid și gâfâia, dar, spre deosebire de graba de care dăduse dovadă până atunci, rămase acum încremenit în pragul ușii deschise.

În fața lui se afla o încăpere lungă și îngustă, ce se pierdea spre fund în semiîntuneric. De-a lungul pereților, până sus la tavan erau rafturi stânga-dreapta, înțesate cu cărți de toate mărimile și de toate formele. Pe podea se îngrămădeau maldăre de tomuri uriașe, iar pe câteva mese se înălțau stive de cărți mai mici, legate în piele, având cotorul auriu. Din spatele unui zid de cărți înalt cât un stat de om, în celălalt capăt al încăperii, se zărea lumina unei lămpi, iar printre razele ei se ridica din când în când câte un rotocol de fum, se dilata și apoi se topea mai sus în întuneric. Semăna cu semnalele prin care indienii își transmiteau veștile de pe un munte pe altul. Era

limpede că acolo ședea cineva și într-adevăr tânărul auzi acum un glas spunându-i destul de răstit de după zidul de cărți:

— N-aveți decât să vă mirați stând înăuntru sau afară, dar închideți ușa...

Tânărul ascultă și închise ușa încetișor. Apoi se apropie de zidul de cărți și privi cu băgare de seamă în spatele lui. Într-un fotoliu înalt din piele roasă ședea un bărbat îndesat și greoi. Era îmbrăcat în haine negre mototolite, uzate și parcă prăfuite. Avea o chelie mare și doar peste urechi i se zbârlea câte un smoc de peri albi. Fața îi era roșie și amintea de un bulldog rău. Pe nasul borceanat purta ochelari mici cu ramă de aur. Omul mai fuma și o lulea curbată, care-i atârna din colțul gurii, astfel că toată gura i se strâmbase într-o parte. Pe genunchi ținea o carte pe care probabil tocmai o citea, căci, închizând-o, își lăsase arătătorul gros al mâinii stângi între paginile ei — oarecum în chip de semn de carte.

Acum își scoase ochelarii cu dreapta și îl examinează pe tânărul zvelt care stătea în fața lui cu hainele picurând; uitându-se la el, își miji ochii, ceea ce îl făcea să semene și mai tare cu un câine ce vrea să muște. Apoi mormăi:

— Hmmm!

Pe urmă deschise din nou cartea și continuă să citească.

Tânărul rămase pe loc și-l privi cu ochi scrutători pe bărbat. În sfârșit, acesta închise iar cartea — ca mai înainte, lăsând degetul între pagini — și mârâi:

— Ascultă, tinere, eu nu pot să sufăr abordarea asta a voastră directă. E drept că în ziua de azi toată lumea face mare caz de voi — dar eu nu! Nu sunt absolut deloc un prieten al tinerilor. Pentru mine tinerii nu sunt nimic altceva decât niște prostovani gălăgioși, niște nesuferiți care strică totul, murdăresc cărțile și le rup paginile și nu se sinchisesc defel. Ți-

o spun numai ca să știi de la bun început la ce să te-astepti. Și să mai știi că la mine nu există cărți pentru tineri fără școală care mai sunt și membri de partid comunist, iar alte cărți nu-ți dau să citești. Asta e, și sper că ne-am înțeles!

Spusese toate acestea fără să scoată luleaua din gură. Apoi deschise din nou cartea și continuă să citească.

Tânărul înclină din cap în tăcere și spuse cu voce joasă și apăsător:

— Dar nu sunt chiar toți așa...

Omul își ridică încet privirile și își scoase din nou ochelarii.

— Tot mai ești aici? Ia spune-mi, ce-ar trebui să fac ca să scap de unul ca tine? Ce lucru atât de important mai aveai de spus?

— Domnul Costache? îl întreabă tânărul.

Bărbatul se uită descumpănit.

— De unde îmi știi numele? Cine ești?

— Scoateți cheia de la camera unde se află *Codexul*...spuse tânărul în timp ce de sub haina udă scotea un revolver.

— Poftim?

— Faceți ce vă spun! adaugă tăios tânărul.

Uimit, cu mâini tremurânde, Costache scoase cheia din haina groasă.

Tânărul ridică arma și o îndreptă spre capul lui Costache.

— Nu am timp de explicații. Fă ce spun! Deschide camera unde se află *Codexul*...

Tremurând, Costache privi revolverul.

— Nu înțeleg... Nu am...

Tânărul îi lipi arma de tâmplă.

— Bine... Bine... zise Costache cu voce tremurândă.

Sub amenințarea cu arma, Costache reuși să deschidă ușa acelei încăperi. Imediat ce operațiunea fu îndeplinită, tânărul îl lovi în cap pe Costache, care se prăbuși inert.

Cu un pas larg tânărul agresor trece peste trupul celui căzut și intră în încăperea proaspăt deschisă... În mijlocul camerei se afla un cadru metalic acoperit cu sticlă. În interiorul acelei cutii de sticlă se afla un manuscris vechi. Tânărul, cu o mișcare precisă, bagă mâna în haină și scoate o cheie cu care deschide cutia de sticlă, apoi cu dexteritate scoate din rucsac un manuscris identic cu cel aflat în casetă și le schimbă între ele, manevrând totul cu grijă, apoi închide cu atenție caseta... pleacă grăbit, lăsând ușa deschisă pe unde intra ploaia adusă de vântul de afară ...

1

*Sediul Ministerului de Interne / București / România
1964*

Spre seară, unul dintre cele patru telefoane sună o singură dată și scurt. Fără a-și ridica ochii de pe documentul ce-l citea, generalul întinse mașinal mâna și ridică receptorul.

— Am onoarea, Tovarășe Comandant... Vă deranjează căpitan Manole...permiteți să raportez.

Generalul se luminează dintr-odată la față și-și trase de pe nas ochelarii, ca și cum fără ei i-ar fi venit mai ușor să vorbească la telefon.

Zise:

— Te ascult, Manole.

— Vă raportează că *neamțu'* a sustras *Codexul*, a imobilizat custodele de pază și... l-am prins...Ce ordonați să facem mai departe?

— În ce limbă v-ați înțeles? se interesă generalul.

— Vorbește curent românește.

— Expediați-l imediat la mine, cu locotenentul Nicolae!

Vă mulțumesc și vă reamintesc: discreție totală. Nimeni nu afllă! Vă reamintesc caracterul ultrasecret al acestei misiuni.

După ce puse receptorul în furcă, rămase un timp gânditor, cu privirile în gol: nu și-l imagina pe tânărul reținut, ofițer din Serviciu Secret al Sfântului Scaun. Știa mai mult ca sigur,că neamțul nu a controlat manuscrisul furat încât să-și dea seama că Serviciul Secret Roman înlocuise celebrul *Codex Aureus* cu o copie excepțional de bine realizată cu două zile înainte. Manuscrisul original a fost mutat în mare secret la fostul Palat al Bursei, din strada *Ion Ghica* din București.

Exista o sală numită *Secret* care avea și depozit. Acolo nu aveau voie să intre decât cu aprobare specială ori cei de la securitate, ori cei de la sectoarele de partid, ori de la minister, fiindcă erau doar cărți interzise. Schimbarea a fost făcută pentru că existau informații despre intenția Serviciului Secret al Sfântului Scaun că plănuiește substituirea *Codexului Aureus* adevărat cu o copie pentru ca autoritățile române să nu sesizeze dispariția și să continue să creadă că ei dețin originalul *Codex Aureus*...

Îi era clar acum că datorită intereselor înalte, Sfântul Scaun și America au recurs la această stratagemă pentru ca România să nu reușească să prezinte *Codex Aureus* la expoziția de la Aachen din Germania, ce urma să fie organizată în curând

și astfel să-și piardă credibilitatea că deține un astfel de manuscris prețios. Dacă planul ar fi reușit, solicitarea României de a împrumuta bani pentru dezvoltare folosind drept garanție manuscrisul, ar fi fost respinsă.

Simțind că se va enerva din nou, reluă cercetarea unor rapoarte și telegrame expediate de atașaii militari de peste hotare...

Se ridică, adună în grabă dosarele de pe birou și le închise în seif, intenționând apoi să-l cheme la telefon pe Costescu. Apăru însă ofițerul de serviciu și-l informă că locotenentul Nicolae, însoțit de un civil, se prezentase la raport.

— Lasă-i să aștepte cinci minute...

În realitate, era nerăbdător să se întâlnească cu tânărul din Serviciul Secret al Sfântului Scaun, să-i audă, în sfârșit, explicațiile. Își făcu de lucru la fereastră, o deschise. Cercetă încăperea ca pe o scenă pe care harul și viclenia a doi actori aveau un cuvânt greu de spus. Se reinstală la birou și împinse la vedere actele false ale *oaspetelui*. Apoi așteaptă mohorât să se scurgă restul minutelor. Când auzi ușa deschizându-se, intră imediat în rol.

Cei doi, ofițerul și tânărul neamț îmbrăcat civil, la fel de înalți și de chipeși, se opriră la doi pași de birou, în poziție de drepti. Generalul îl măsură pe neamț cu priviri reci, dușmănoase.

— Dumneata, locotenent Nicolae, poți să te retragi!

Ofițerul execută un *la dreapta* ca pe câmpul de instrucție și se îndreptă cu pas rigid spre ușă. Străinul însă înțelese că trebuie să rămână mai departe nemișcat, până la comanda *pe loc repaus*. Privea către tânărul spion din fața lui și se gândea cum a început și el drumul în carieră și cum a ajuns astăzi o legendă. Generalul-legendă Doibaru, șef al Direcției de

informații externe... Prin fața ochilor se desfășurau imagini din misiunile lui de pe vremea când era tânăr locotenent... *Eh, ce vremuri erau atunci*, gândea generalul nostalgic.

Generalul Doibaru nu-și îmbună privirile: dorea ca neamțul să-i rețină atitudinea glacială. Lăsă apoi ca și tăcerea îngrămădită pe *scenă* să-i sublinieze adversitatea. În cele din urmă, i se adresă malițios, ca unui oaspete nedorit:

— Vă permit să vă recomandați.

— Sunt locotenent Werner Mirko, din Serviciul Secret al Sfântului Scaun...

Limba românească perfectă în care-i răspunse musafirul iscă cea de-a doua întrebare a generalului:

— Originar din România?

— Nu... Doar bunicii și părinții s-au născut la Sibiu. Am învățat românește de mic, în casa părintească... Apoi am urmat cursurile Universității din Cluj...

— Am înțeles că a fost găsit asupra dumneavoastră manuscrisul *Codex Aureus*... Vă aflați pe teritoriul României și dețineți un manuscris proprietatea acestui stat... Cu ce drept?

Cuvintele răsunară așa cum voise: grele, acuzatoare, subliniindu-I nemulțumirea.

— Execut un ordin, se explică Werner, în cadrul unei misiuni...

— Cum ați îndrăznit? șuieră generalul, mânios, printre dinți. Cum ați îndrăznit ca, la adăpostul unei misiuni, să vă introduceți în țară, ilegal și să furați un bun al acestui popor?!

Furia *jucată* a generalului se metamorfoză, fără voia sa, într-una reală, înroșindu-i pomeții obrazilor. Știa însă că nu-i era îngăduit să cadă pradă nervilor, manevră prin care încerca să-și recapete stăpânirea de sine. Se întoarse la birou și, reaşezându-se, își apropie documentele.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RADU, SILVIU

Codex Aureus - Cele trei pergamente / Silviu Radu. - Brăila:
Proilavia, 2018

ISBN 978-606-8972-03-9

821.135.1

SILVIU RADU

**CODEX AUREUS
CELE TREI
PERGAMENTE**

PROILAVIA

Brăila, 2018

bande mercenare, care tâlhăreau orice convoi, riscând astfel ca prețiosul manuscris să cadă în mâna bandiților. Astfel, din 1623 o parte a manuscrisului *CODEX AUREUS* a dispărut vreme de o sută cinzeci de ani și nu a știut nimeni unde se afla locul de păstrare al primei părți.

La mijlocul secolului al XVIII-lea, prima parte a manuscrisului a apărut surprinzător în posesia arhiepiscopului Vienei, Christoforo Migazzi, iar în 1782 a fost cumpărat de episcopul Transilvaniei, Batthyány. Evangheliarul nu a avut liniște nici în perioada celui de-al Doilea Război Mondial, când prin membrii societății secrete *Marele Cartel Sferic*, Heinrich Himmler, comandant suprem al SS-ului, și-a dorit foarte mult *CODEX AUREUS* considerând că această *Biblie* scrisă de Carol cel Mare ar fi fost cheia atingerii supremației în lume. În urma cercetărilor făcute de membrii societății secrete *Marele Cartel Sferic*, a fost descoperită legenda care spune că acest evangheliar deține un Cod ce poate dezvălui evenimente care se vor petrece la mii de ani după ce manuscrisul *CODEX AUREUS* a fost scris. Societatea secretă *Marele Cartel Sferic* a încercat prin membrii săi din timpul războiului, dar și după război să intre în posesia manuscrisului. În tot acest timp nu a renunțat să caute pergamentele scrise de călugări cu descifrarea codului secret. Legenda spune că acel *CIFRU* ce conține cheia decriptării manuscrisului se află scris pe trei pergamente ce sunt păstrate și astăzi într-un loc secret, fiind separate de manuscris.

Din acest motiv, Vaticanul dorește cu orice preț să intre atât în posesia evangheliarului denumit *CODEX AUREUS*, cât și a celor trei pergamente.

În anul 1623, manuscrisul *CODEX AUREUS*, împreună cu cele trei pergamente, porneau într-o călătorie tulburătoare spre... România.

Aici începe povestea noastră...

Prolog

Sec. XVII – 1623

Ibrail — Cetatea Otomană Port la Dunăre

Noaptea coboră încetișor după o zi plină de zăpușeală. Silueta unui bărbat ce se furișă pe lângă case ajunse la marginea târgului, iar după ultima casă cârmii la stânga pe-un drumeag care ducea drept la Dunăre. După câțiva metri începu să coboare un povârniș mergând către fluviul care apăru în întregime, ca o panglică strălucitoare în întunericul nopții. Silueta misterioasă se opri deodată în preajma unui crâng de sălcii aflate pe mal, privind cu precauție spre apă. În întunericul nopții, un barcagiu aștepta liniștit fumându-și pipa lângă o luntre trasă la mal. Ascunzându-se câteva clipe după sălcii pentru a observa luntrea ce-l aștepta, silueta bărbatului ieși la iveală în lumina lunii, uitându-se pe furiș împrejur și îndreptându-se spre ambarcațiunea în care și urcă. După ce-și văzu pasagerul urcat la bordul luntrei, barcagiul se aplecă opintindu-și picioarele în nămolul de pe mal, împingând ambarcațiunea în apă până ce aceasta pluti lin. Cu o mișcare sprintenă sări în luntre, iar apoi trecu la rame începând să vâslească, tăind apa cu lovituri repezi de vâslă. Cu furcheții scârțâind la fiecare mișcare a brațelor barcagiului, micuța luntre se depărtă de mal. În reflexele razelor lunii oglindite în apa Dunării, barcagiul văzu un bărbat bine legat care era încins cu un brâu lat din piele, din care ieșea mânerul unui cuțit vârât în teacă. De sub pălăria ce o purta, se vedeau niște ochi cruzi și o mustață neagră și tare răsucită. Pasagerul misterios era un fost soldat turc dezertat care-și trăia viața în portul Ibrail, făcând ce știa el cel mai bine... ucidea pentru bani.

Johan von Wesel mergea pe o stradă întunecată din cetatea turcească de la Dunăre numită Ibrail. Tânărul călugăr coti apoi pe o stradă aflată în zona mahalalelor, unde străzile aveau de-o parte și de alta bordeie din vălătuci de lut. La mahala, curțile erau despărțite prin garduri din șipci vechi. Călugărul intră într-o casă aflată la capătul străzii. Acolo, lângă mobilierul format doar din două paturi mizere și o masă, se puteau vedea mai multe pagini împrăștiate dintr-o carte ciudată al cărei text nu era înțeles de nimeni.

În timp ce își dădea jos mantia, o mână ascunsă într-o mânășă îl prinse venind din spate, acoperindu-i nasul și gura pentru a-l împiedica să ție și să respire. Cu o mișcare abilă, misteriosul vizitator luă cu mâna dreaptă din brâu ce-l purta un pumnal subțire și lung și i-l introduse prin gât, până la creier. Acum nu mai avea decât să aștepte al doilea călugăr.

Bărbatul lăsă corpul lui Johan să cadă, cu pumnalul încă înfipt în gât și îl aranjă pe unul din cele două paturi, acoperindu-l cu o pătură, apoi se puse pe așteptat în timp ce curăța cu mantia sângele ce rămăsese pe lama pumnalului.

Când se înnoptă, Markus von Wesel, al doilea călugăr, ajunsese și el în casă. Fără să-i lase timp să reacționeze, folosind aceeași tehnică, asasinul își apucă prada de spate, dar Markus era mai puternic decât fratele lui. Reușind să îl înfrângă, atacatorul își supuse victima din față și o doborî cu gura în jos. Îi ținui pumnalul în gât, în direcție ascendentă, pătrunzându-i limba și bolta palatină, cu același pumnal lung și subțire pe care îl folosisese pentru primul călugăr. Era o tehnică pe care o foloseau asasinii la Constantinopol, iar bărbatul știa să o execute perfect ca urmare a numeroșilor ani de practică.

După ce îi execută pe cei doi călugări, asasinul așeză într-o traistă de piele paginile unui manuscris bizar cifrat și

alături trei pergamente scrise de călugări ce conțineau o serie de cifre și semne, iar apoi aruncă pe ambele cadavre un fel de pânză și ieși în stradă, unde dispăru printre umbre cu aceeași liniște cu care îi omorâse pe nefericiții aceia.

Frații Johan și Markus von Wesel învățaseră studiul și magia codurilor și cifrurilor. Amândoi redactaseră unul dintre cele mai bune tratate despre criptografie din secolul al XVII — lea și despre felul în care se aplică diferite sisteme de siguranță pentru a împiedica citirea mesajelor și scrisorilor celor ce dețineau puterea.

Johan reușise să descifreze o parte din acest misterios manuscris prin aplicarea de simboluri, înlocuindu-le cu litere din alfabet. La rândul său, Markus reușise să decodifice o altă parte importantă a cărții, înlocuind fiecare literă necifrată printr-un număr de la 1 la 50 și folosind frecvențe variabile.

Acum manuscrisul și notițele cu cheia pentru descifrarea sa se aflau în mâinile acestui asasin care se îndrepta spre un cartier de negustori din cetatea de la Dunăre.

1

Ibrail — 1623

Orașul port Ibrail avea sute de hrube pe unde locuitorii cetății își făceau aprovizionarea sau transportau grânele din port. Spre una din aceste hrube se îndrepta acum asasinul pentru a se întâlni cu călăuza ce trebuia să-l ducă la vestitul negustor care-i comandase asasinatele. Primise jumătate din plată peșin înainte, iar cealaltă jumătate urma să o primească, conform înțelegerii, când avea să aducă manuscrisul misterios. Ajuns în fața unei uși mari din lemn aflată în lungul unui zid înalt de cărămidă, asasinul bătu de trei ori așa cum fusese înțelegerea. De undeva, din adâncul peretelui, răzbătu geamătul unor balamale masive, grele. Ușa se dădu încet la o parte, dezvăluind capătul unei scări. Asasinul nu putea vedea decât primele câteva trepte. Restul se pierdeau în întuneric. Cel care deschise ușa luă un felinar din capătul scărilor și îl aprinse, apoi îl așteptă până când asasinul ajunse pe prima treaptă și trase ușa de perete în spatele lor. Pâlpăirea galbenă a lămpii se împrăștie în marea de întuneric care înghițea scările.

— Ai grijă, spuse călăuza, privind spre adâncurile întunecate. Treptele astea sunt foarte vechi.

— Unde duc? întrebă asasinul turc neliniștit.

— Spre o hrubă, spuse călăuza.

Flacăra tremurătoare a felinarului lumina un coridor cu pereții de cărămidă. Mirosul de pământ reavăn și de vegetație putredă era pătrunzător. Spre marginea cercului de lumină se ghiceau mișcări suspecte. O pereche de ochi mici și răi străluciră o clipă.

Șobolani, gândi asasinul.

— Pe aici, ordonă călăuza.

Îl urmă de-a lungul tunelului ce avea cel puțin 4 - 5 metri înălțime și care era boltit cu cărămidă roșie, iar în partea de jos era pietruit. Asasinul mergea aproape fugind ca să țină pasul cu bărbatul călăuză. Aceste hrube erau construite de turcii care stăpâneau Ibrail fiind folosite drept căi subterane, ferite de ochii lumii, pentru transportul armamentului, bogățiilor și alimentelor direct către Dunăre. Asasinul avu o senzație neplăcută.

— Te simți bine? întrebă călăuza.

— E foarte întuneric aici, răspunse el cu o voce sugrumată.

— Nu mai avem mult.

Tunelul mai făcu câteva cotituri, apoi un coridor se termină brusc într-un zid de piatră.

— Am ajuns la destinație, spuse călăuza.

Întinse mâna și apucă un mâner greu de metal prins în peretele de cărămidă. Trase de el și o bucată de perete alunecă într-o parte. Aerul rece al nopții inundă tunelul. După ce urcară scările unei pivnițe unde se deschise trapa din zid, călăuza și asasinul ajunseră în curtea interioară a unei case înalte, boierești. Mergând prin hruba secretă, ajunseră exact în pivnița renumitului negustor, Nae Mardichian. Călăuza-i deschise ușa asasinului, împingându-l în casă. Odată intrat, turcul se trezi într-o cameră mobilată în maniera unui birou de studiu. Volume vechi, legate în piele, cu cotoarele roase și crăpate pe alocuri, erau aliniate în rafturile bibliotecii. Două sfeșnice erau puse la îndemână, așteptând parcă să fie împodobite cu lumânări și aprinse.

— Jupâne Nae, m-am întors, zise turcul!

— Și? îl întrebă negustorul, care părea mulțumit că-l vede pe turc cu o traistă în mână.

— Cei doi călugări sunt morți...

Urmă o scurtă pauză, ca pentru o mică rugăciune:

— Și presupun că ai obținut ceea ce-mi doream?

— Da, boierule, zise asasinul întinzându-i negustorului traista de piele.

— Bravo, zise negustorul apucând un săculeț din piele cu monede și aruncându-l spre asasin. Acesta este restul de plată și să nu cumva să vorbești cuiva pentru că am să pun să-ți taie gâtul, turcule... Pricepi?

Cu o mișcare dibace asasinul prinse săculețul cu monede, iar apoi salută făcând o plecăciune în timp ce părasea încăperea însoțit de călăuză.

După plecarea celor doi, negustorul deschise traista din piele adusă de turcul asasin și scoase din ea manuscrisul *Codex Aureus* și cele trei pergamente ce conțineau cifrul codului ascuns. Cu un gest aproape teatral, desfăcând brațele, jupân Mardichian se adresă bărbatului ce se afla cu el în cameră:

— Când vom descifra această evanghelie vom conduce lumea jupâne, spuse negustorul. Suntem chiar mai aproape decât îți închipui. Cheia cifrului se află aici... se află pe aceste trei pergamente.

La vederea celebrului manuscris, bărbatul căruia i se adresase negustorul veni mai aproape de masa unde se afla *Codexul* studiindu-l cu interes la lumina lumânărilor. Bărbatul ce studia evanghelia furată era și el un mare negustor, cunoscut ca jupân Badea. Acesta era renumit prin violența sa. Jupân Badea reușea să fie prezent mereu acolo unde exista posibilitatea unui *kelepir*.

— Da? Incredibil! E mult prea frumos ca să fie adevărat! exclamă jupân Badea. Această veste minunată se merită sărbătorită cu un pahar de coniac, continuă Badea. Într-o casă ca a ta, negustorule, sper să nu te simți jignit să-mi îngădui să bem din coniacul armenesc ce-l am cu mine!

În același timp jupân Badea scoase din buzunarul interior al hainei o butelcuță plată, confectionată din alamă, acoperită în piele.

— Te rog, jupâne Nae, toarnă în cani această licoare minunată și să cinstim pentru reușită!

Jupânul Nae Mardichian tăcu pentru o clipă, de parcă se aștepta să fie pătruns de acest triumf. Scoase din sertarul biroului două cani de argint și le umplu.

— Jupâne Badea, noi în această seară am făcut un lucru ce va schimba lumea, zise râzând Nae Mardichian, sorbind apoi cu poftă din coniacul armenesc.

***

Clopotele bisericii ortodoxe din cetatea Ibrail băteau ora cinci dimineața; peste câteva ulițe depărtare se auzea din minareta turcească rugăciunea. Lângă gardul casei negustorului Nae Mardichian se putea zări pășind o femeie oacheșă cu părul bogat prins într-o coadă mare, împletită îngrijit. Femeia avea fața ovală, foarte serioasă, cu ochi pătrunzători și buze cărnoase. Cu brațele împovărate de două găleți din lemn pline cu apă proaspătă, servitoarea negustorului Nae Mardichian intră pe poartă venind să-și facă îndatoririle pentru care era plătită. Zi de zi avea grijă de treburile casei. Lăsă gălețile lângă peretele casei și deschise ușa cu o cheie pe care o scoase din buzunarul sortului ce-l purta. Se strecură în casă printr-un coridor întunecos, prin spatele conacului, pe unde intrau servitorii. După ce închise ușa încet în urma ei, ca să nu facă zgomot, rămase nemișcată câteva momente, așteptând ca ochii să se obișnuiască cu întunericul. În lumina dimineții care se strecura prin ferestrele înalte de deasupra scării se putea zări un șir de uși închise.

Începu să înainteze încet, întrebându-se de ce nu aprinsese un felinar. Se apropie în tăcere de colțul culoarului și aruncă o privire pe cel de-al doilea, mai întunecat. Mișcându-se cât mai încet cu putință pentru a nu-i trezi pe locatari se îndreptă spre biroul negustorului cu dorința de a face curățenie.

Ajunsă în fața ușii, întrebă cu voce joasă, aproape șoptită:

— Boierule? Bătu o dată în ușă.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
RADU, SILVIU

Codex Aureus - Ultimul pion / Silviu Radu. - Brăila:
Proilavia, 2019

ISBN 978-606-8972-26-8

821.135.1

SILVIU RADU

CODEX AUREUS ULTIMUL PION

PROILAVIA

Brăila, 2019

Nota autorului

Din punctul meu de vedere, una dintre realizările cu adevărat remarcabile ale omului este democrația reprezentativă și neîngrădită. Dar, ca de obicei, dracul își vâra coada și vrea să strice totul... Nu-i nevoie să duc fraza până la capăt, sensul fiind clar.

Acest măreț experiment, minunatul nostru sistem bazat pe verificări și bilanțuri a dus la: Înșelătorie? Abuz de putere? Corupție? Stat polițienesc? Ei bine, firește, nu cu efecte de durată, atâta vreme cât cetățeanul își poate striga acuzațiile, chiar de pe poziții extreme. Ne putem face auziți; aceasta este forța noastră, imposibil de înfrânt.

Așadar, cu toată modestia, voi încerca să mă fac din nou auzit pe această tonalitate, fără să uit niciodată că sunt doar un povestitor care nădăjduiește să vă distreze, cerând să-i fie îngăduite și lui câteva idei de ficțiune.

Am încercat să *actualizez* romanele ce compun trilogia **Codex Aureus**, inspirându-mă din anumite întâmplări reale sau locuri geografice, astfel încât acestea să slujească narațiunii.

Așa cum am spus la fiecare roman publicat, spun și acum: **Codex Aureus - Ultimul Pion** este o operă de ficțiune. Orice asemănare a personajelor fictive din carte cu persoane reale, în viață sau decedate, este pur întâmplătoare.

Vă mulțumesc pentru timpul pe care mi-l acordați.

Lectură plăcută!

Prolog

1973

De câteva zeci de minute plecase din Biblioteca Sanctității Sale președintele României, Nicolae Ceaușescu, împreună cu George Macovescu, ministrul de Externe, aflați în vizită oficială. Papa îl urmări pe Ceaușescu și pe ministrul său de Externe cu privirea, în timp ce erau preluați de monseniorul Prefect al Casei Pontificale pentru a-i conduce prin sălile apartamentului pontifical, până la Sala Ambasadorilor. Acolo, marchizul Sacchetti, delegat special al Comisiei pentru Stat a Vaticanului, împreună cu Gentilomii Sanctității Sale îi conduseră până în curtea *Sfântului Damaschin* pentru a fi îmbarcați în automobilul pus la dispoziție de Serviciul de Vigilență al Cetății Vaticanului și escortați astfel până la ieșirea de la *Arcul Clopotelor*, aflat în stânga Bazilicii Vaticanului.

Apoi Papa, cu un mers calm, intră în încăperea cu tavan înalt din clădirea Vaticanului, ce se afla în fața pieței. Aici, cardinali, monseniori și preoți discutau între ei în grupuri mici, îndreptându-și mereu privirile spre silueta pontifului care se așezase într-un colț. Camera strălucea în culori vii: roșu aprins, violet, alb imaculat. Robele, sutanele și pălăriile – simboluri ale celor mai înalte ranguri ecleziastice – se legănau și se întorceau, alcătuiind parcă o frescă în continuă mișcare.

Așezat într-un fotoliu cu spătar înalt din fildeș, cu tapițerie din catifea albastră, Vicarul lui Hristos, Papa Paul al VI-lea discuta cu voce joasă cu un tânăr preot, ce avea atribuții de consilier personal. Acesta era un om suplu, cu trăsăturile viguroase și stătea în picioare lângă fotoliul Papei. Cei doi

vorbeau cu glas scăzut, pontiful întorcând capul și ridicând ochii mari, căprui, spre tânărul preot aflat într-o dispoziție senină.

Cele două fețe bisericești comentau discret impresiile despre această vizită.

— Fiule! șopti Papa Paul al VI-lea, acoperindu-și gura cu mâna. Asta-i o nebunie! Președintele Ceaușescu crede că noi vom renunța așa ușor la manuscrisul *Codex Aureus*? Eu cred că am fost suficient de explicit la această întâlnire, spunându-i că noi ne dorim foarte tare manuscrisul ce se află în România. Ești sigur că a înțeles bine? A fost bine făcută traducerea?

— Excelență... Am verificat de două ori înscrisurile. A răspuns clar... *România nu vrea să ia în calcul această problemă. Nici eu nu doresc să discut pe acest subiect*, răspunse consilierul papal, citind de pe câteva foi pe care le avea în mână.

— Fiule... din păcate, președintele Ceaușescu nu realizează că Sfânta Biserică nu acceptă să fie refuzată... Timpul va trece și providența-mi spune că rezolvarea o vom avea tot noi... dar cu răbdare... când va fi vremea.

Un cardinal se apropie de fotoliul pontifului și se aplecă dinaintea lui.

— Sfinte Părinte, a venit momentul. Mulțimea vă așteaptă, zise el blând, indicând cu mâna spre ușile ce dădeau spre balcon.

— Cine...? Da, desigur. Imediat, cardinale.

Papa Paul al VI-lea, se ridică și pași spre direcția indicată de cardinal. Trecu prin ușile imense și ieși pe balcon. Mulțimea îl întâmpină cu ovații furtunoase, zguduind din temelii catedrala *Sfântul Petru*. Mii și mii de credincioși își înălțară glasurile într-un elan de exaltare spirituală.

Il Papa! Il Papa! Il Papa!

PARTEA I

1

România / Județul Olt – 1983

În lumina lunii, trei siluete coborau încet, arcuindu-și corpul într-o mișcare lină, desprinzându-se de pe coama gardului de piatră și lăsându-se să alunece înăuntrul curții, ca niște păianjeni prinși într-o rafală neașteptată de vânt în timp ce coborau pe firul lor, până când, trecându-și pentru ultima dată funiile prin mâinile înmănușate, aterizară pe pământ aproape instantaneu.

Ghemuindu-se, desprinseră corzile din hamurile de siguranță și se lipiră cu spatele de zid. Siluetele lor întunecate și zvelte se camuflau în piatra pătată a gardului înalt. Rămaseră nemișcați, cu pieptul ridicându-li-se imperceptibil, ascultând în liniștea nopții dacă au fost cumva auziți. Trebuiau să fie siguri că nimeni nu îi văzuse coborând. Așa că cei trei așteptară, ascultând respirația ușoară a satului Osica de Sus, cufundat în somnul lui liniștit.

După ce văzură că totul este netulburat în curtea în care intraseră, se deplasară până la zidul clădirii postului de Miliție din fața lor, furișându-se către fereastra semicirculară, care dădea în curte și pe ale cărei geamuri străluceau razele lunii. Văzură că încăperea dinăuntru era întunecată și fără paznic, așa cum știuseră că va fi. Una din cele trei siluete scoase un mic levier de la brâu și aplică câteva lovituri ușoare în balamalele ce mărgineau fereastra din dreapta, și încuietorile îi căzură în mână. Apoi, cu grijă, ridică marginea ferestrei și o îndepărtă de ramă, până când obțină o deschidere suficient de mare ca ei să se poată strecura.

Odată ajunși înăuntru, cei trei își aruncară rucsacurile jos de pe umăr. Camera arăta exact așa cum le fusese descrisă și era impregnată de mirosul distinct de neaerisit. Un birou vechi domina încăperea. În spatele biroului, pe perete, în lumina razelor lunii, se distingea portretul lui Nicolae Ceaușescu. Pereții erau vopsiți într-o nuanță de gri și decorați simetric cu o serie de rafturi din lemn unde erau depozitate hărți și dosare.

O siluetă din cele trei se aplecă și apucă un colț al covorului pe care îl aruncă la o parte.

Dedesubt, lemnul era o idee mai închis, în locul unde fusese apărat de razele puternice ale soarelui și nu se decolorase. Ingenunche, își lipi palmele înmănușate de podea și le plimbă încet de-a lungul suprafeței de lemn uscat. Cam la un metru în fața lui, simți cu vârfurile degetelor o ușoară ridicătură în lemn. Își trecu mâinile de-a lungul acesteia până când i se păru că simte câte un colț, de ambele părți. Își puse încheieturile degetelor pe aceste colțuri și se lăsă cu toată greutatea. Se auzi un clicet slab, apoi, un panou pătrat de un metru se scufundă, după care sări cam cu un centimetru deasupra podelei. Era prins în balamale la unul dintre capete, pe care mâinile puternice ale celui care căuta îl plie până când deveni complet plat, dezvăluind o ladă ascunsă în podea.

Deschise lada, ridicând cu grijă capacul. Își simți pulsul accelerându-i-se. Imaginea din interiorul lăzii îi lăsă pe cei trei fără suflare. Își scoaseră măștile de pe față ca să poată privi cu atenție.

Toți trei priveau înmărmuriți conținutul lăzii.

Unul dintre ei șopti:

— Nicule, ai avut dreptate că aici o să găsim arme și muniție.

Nicolae, fiind localnic, îi adusese aici. În ladă se aflau două pistoale mitralieră *AKM* cu pat rabatabil, 500 de cartușe și 8 încărcătoare.

Pe măsură ce lumina lunii atinge suprafețele metalice ale armelor, ele prindeau viață, strălucind. Viorel Roventiu, Petre Năstase și Nicolae Stanciu erau bucuroși că planul lor funcționa. Acești tineri, la îndemnul unor intelectuali, ajunseseră la concluzia că doar moartea lui Ceaușescu mai putea salva România.

Își traseră măștile înapoi pe față, împachetând armele și muniția în rucsacuri. Ieșiră înapoi pe geamul prin care intraseră, furișându-se până la gardul înalt din piatră pe care stăteau atârnat corzile pentru cățărare.

Ghemuindu-se, își prinseră corzile în hamurile de siguranță, cățărându-se cu repeziciune pe gard, de unde apoi coborâră într-o secundă dincolo de zid, dispărând în noapte.

În urma lor rămase doar o fereastră deschisă, care părea ca o pată neagră în lumina sclipitoare a lunii.

România - Cluj-Napoca / 1983

Biroul profesorului de istorie Liviusz Mario se afla în clădirea centrală a Universității de Drept din Cluj, la ultimul etaj al măreței construcții. Liviusz Mario, un prestigios profesor, specializat în relațiile dintre români și unguri în Transilvania, era un om respectat. În această dimineață, în biroul mobilat în stil neo-renascentist elegant, corespunzător cu arhitectura clădirii, care era construită în anul 1902 pe o suprafață de 4.226 metri pătrați, împreună cu Liviusz Mario se mai aflau Mircea Stoica și Tudor Bugnariu.

Cei trei își beau ceaiul ritual de dimineață. Tudor Bugnariu era un fost primar al Clujului după 23 august 1944, fost decan al Facultății de Filosofie din Cluj, iar apoi profesor și adjunct al ministrului Învățământului, un bărbat trecut de șazeci de ani, care purta barbă și era îmbrăcat într-un costum de stofă englezească cu vestă. Arăta de parcă ar fi aparținut secolului trecut, dar - așa cum învățaseră sutele de oponenți, spre părerea lor de rău - Tudor Bugnariu avea mintea foarte în prezent. Era un titan, dar numele său era cunoscut numai în cercurile unde conta. Prefera să rămână în umbră și să-și folosească considerabila influență în legislație, guvern sau politica națională.

Cel de-al doilea oaspete din biroul profesorului Mario era Mircea Stoica, șeful catedrei de Drept de la ASE București, dar care preda și la Cluj, un bărbat brunet, bine clădit, cu un fizic atrăgător, un tip încântător, căruia inteligența părea că îi adaugă o nouă dimensiune.

— Încă puțin ceai, Mircea? întrebă Liviusz Mario.

— Nu, mulțumesc.

Mircea Stoica ura ceaiul și îl băuse în fiecare dimineață în

ultimii opt ani numai pentru că nu voise să rănească sentimentele prietenilor săi. Îl pregătea chiar profesorul Mario și era îngrozitor.

Tudor Bugnariu avea două lucruri în minte și, în felul său obișnuit, începu cu veștile plăcute.

— Am avut o întâlnire cu câțiva prieteni aseară, spuse Tudor.

Câțiva prieteni însemna mai mult ca sigur un grup format din oameni influenți din America.

— Se gândesc să-ți ceară să candidezi la postul de rector al Universității, dragă Liviusz.

Profesorul Mario încercă un sentiment de mândrie. Cunosând firea prevăzătoare a lui Bugnariu, era sigur că discuția a fost mai mult decât întâmplătoare, altfel Bugnariu n-ar fi amintit-o acum.

— Întrebarea este, bineînțeles, dacă te interesează sau nu. Ar însemna o mulțime de schimbări în viața ta. Desigur, ei au garantat că te vor sprijini din umbră.

Istoricul Liviusz Mario era conștient de asta. Dacă ar câștiga alegerile, ar însemna să înceapă o viață nouă. Putea să-i aranjeze un viitor frumos fiului său. Pentru astea, în schimb, trebuia să-și asume. Și totuși, era în natura lui să-și asume responsabilități. De asemenea, trebuia să admită că există o anumită satisfacție în putere.

— Aș fi foarte interesat, Tudor.

Tudor Bugnariu dădu din cap mulțumit.

— Bun. Vor fi foarte fericiți să audă că ajuți cauza.

Fostul primar își mai turnă o ceașcă din ceaiul acela îngrozitor și aduse în discuție, ca din întâmplare, celălalt subiect pe care îl avea în minte.

— E o mică treabă pe care ei ar vrea s-o faci, Liviusz.

— Ce treabă?

— Planul pe care noi l-am discutat acum câteva luni, cu